

Думкі пра Беларусь

Кахаю...
Люблю...
Беларускаму краю
бясконца я слова «люблю» паўтараю.
Данута Бічэль-Загнэтава

Белы бусел... Белая Русь... Беларусь. Многія звязваюць назуву нашай краіны з буслам. Ён таксама белы, чисты, як і мая Радзіма. Гэта птушка, якая лунае над нашымі краявідамі, ахінаючы іх ад нягод і няшчасця. Вось і мая думка, нібыта бусел, уздымаецца ўверх да блакітнага неба. І ў гэты момант хочацца крыкнуць на ўвесь белы свет: "Людзі, як можна не любіць нашу зямлю, зямлю пад белымі крыламі!"

Мая краіна, мая Бацькаўшчына – усяго чатыры слова, але ж якая моц гучыць у іх, колькі пяшчоты, колькі гонару маюць яны! Наша вечна маладая, пастаянна квітнеючая і такая старажытная беларуская зямля. Мая Радзіма – Беларусь! Яна – асаблівая!

Яе ціхія чары выяўляюцца паступова: у мяккіх пералівах ранішняга неба над размытай лініяй гарызонту, у зеляніне прывольна раскінутых палёў, у гаючым водары хваёвага бору, у сумным крыку журавоў.

Кажучы пра прыгажосць прыроды, трэба сказаць і пра сакавітасць, мілагучнасць нашай беларускай мовы. Яно і някепска ведаць суседскую мову, але найперш трэба ведаць сваю. Так, кожная мова мае нешта щікавае, але той мілагучнасці, якая ёсьць у мове роднага краю, нідзе не пачуеце.

Застаўшыся сам на сам з думкамі, хочацца сказаць вялікі дзякую сваёй матулі. Нізка кланяюся табе, матуля, за тое, што ўзгадавала мяне сярод беларускіх палёў і лугоў, сярод дубраў шумлівых, ля крыніц гаючых, сярод гаёў плавучых. Шчыра дзякую табе за тое, што напоўніла маё сэрца любоўю да сваёй Бацькаўшчыны, да роднай мовы, навучала шанаваць і паважаць сваіх продкаў, народныя традыцыі і культуру.

Я лічу, што над маёй Беларуссю самае высокое, самае блакітнае неба. Тут самае чыстае, самае салодкае паветра. Тут самы звонкі дзіцячы смех. Тут жывуць самыя добразычлівія, працавітыя, памяркоўныя і самыя сумленныя людзі. І я шчаслівы ад того, што жыву сярод гэтых шчырых людзей на цудоўнай беларускай зямлі, за якую моцна-моцна трymаюся сваімі каранямі. Таму і не страшаць мяне ніякія жыццёвые віхуры, бо я ведаю, я ўпэўнены: мая Айчына дапаможа сыну.

Мы, сучасная моладзь, удзячны лёсу за тое, што мае асабістую магчымасць дакрануцца да сівой мінуўшчыны нашай Бацькаўшчыны: паслухаць званы святой Сафіі, пачуць галасы Радзівілаў у сценах Нясвіжскага палаца, атрымаць асалоду ад архітэктуры Мірскага замка, зачараравацца непаўторнай прыгажосцю жырандолі Паўлюка Багрыма, паразважаць пра жыццё пад засенню дуба, які пасадзіла Эліза Ажэшка на зямлі ляхавіцкай, праісціся сцяжынкамі Яна Чачота ў Рэпіхаўскім парку.

...Час спыняеца. Выдатны вечар! Добрае надвор'е, сядзе сонца, і на небе з'яўляеца месяц. Цішыня. Паглядзіш на неба – і зоркі здаюцца такімі блізкімі, што калі працягнуць руکі, то можна дакрануцца да іх. Як добра дыхаеца! Гэта з-за таго, што я нарадзіўся на гэтай Зямлі, тут – мая Радзіма!

Я люблю сваю краіну за яе самабытнасць, цудоўную прыроду, культуру, мяkkасць фарбаў. За тое, што магу жыць, жыць вольна, без прыгнёту і страху за сваё жыццё, жыццё маіх родных, сяброў і знаёмых. Я люблю цябе, Белая Русь!

Я люблю сваю Беларусь, захапляюся ёю, скіляюся перад яе мінулым і веру ў яе светлую будучыню.

Гэта і ёсьць маё разуменне Любові да Радзімы...
Мая адданасць табе, мая Айчына, мая Беларусь!

Дземід Юрый